

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. december 25.
(karácsony, kedd)**

Horváth Géza

IGEI VEZETÉS

Énekek: 182; 323,1,2,4-5,6; 296,4-5;

Lekció: Máté 2,1-12

Alapige: Máté 2,1-2; 11-12

Amikor pedig megszületett Jézus a júdeai Bethlehemben, Heródes király idejében, ímé napkeletről bölcsek jöttek Jeruzsálembe, ezt mondván: Hol van a zsidók királya, aki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jöttünk, hogy tisztességet tegyünk néki. [...] És bemenvén a házba, ott találták a gyermeket anyjával, Máriával; és leborulván, imádták őt; és kincseiket kitarván, ajándékokat adtak néki: aranyat, tömjént és mirhát. És mivel álomban meginttettek, hogy Heródeshez vissza ne menjenek, más úton tértek vissza hazájukba.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, ezen a szép ünnepen hálás szívvel köszönjük, hogy nemcsak a szeretetet küldted el erre a földre, hanem te magad jöttél el mint szeretet. Köszönjük, hogy értünk és utánunk küldted a te egyetlen Fiadat, az Úr Jézus Krisztust, hogy el ne vesszünk, hanem a benne való hit által, vele eggyé válva, mint az ő testének tagjai üdvözlünk, életünk legyen és bővüljünk.

Bocsásd meg, Urunk, hogy ez a világ, amelybe eljöttél, nem fogadott be téged! Bocsásd meg, hogy az embernek ma is sokkal fontosabb ügyei és dolgai vannak, mint az, hogy téged keressen, hogy megtalálván imádjon téged, hódoljon előtted, és majd vezetés alatt levő életet éljen, hogy vezesd a gondolatokat, cselekedeteket, az egész emberi életet.

Hadd köszönjük meg neked azt, hogy nem ítéletet küldtél még erre a világra, hanem kegyelmet! Hadd köszönjük meg, hogy ma is felvirradt ránk ez a nap, és köszönjük, hogy egybegyűjtöd a te népedet itt is, de hisszük, hogy szerte az

egész világon! Lehet, hogy valahol csak ketten vagy hárman gyűlnek össze, vannak, ahol többen vagy sokan, és mégis megtörténik a legnagyobb csoda, hogy ott vagy közöttük.

Mi is így kérünk, Urunk, hogy légy közöttünk igéd és Szentlelked által, keresd a mi szíveinket, gondolatainkat, vezess bennünket a te igazságodban, és Szentlelkeddel világíts be életünk minden sötét zugába, hiszen te vagy, Úr Jézus, a világ világossága! Te azért jöttél, hogy többet ne legyünk sötétben, ne járjunk sötétben, sőt közösségünk se legyen a sötétség gyümölcstelen cselekedeteivel.

Egyszóval azt kérjük tőled, hogy karácsony minden örömét és minden áldását, minden gazdagságát ennek az ajándékozó szeretetnek közöld mivelünk! Köszönjük, hogy meghallgatsz bennünket.

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntöm a kedves gyülekezetet karácsony ünnepén. Szeretettel köszöntöm vendégeinket, akik itt vannak Budapesten most, és áldást kívánunk azoknak a testvéreknek, akik innen a gyülekezetből meg vidékre mentek, és minden biztonnyal ott hallgatják az evangélium drága üzenetét. Köszöntöm azokat is, akik talán régen voltak közöttünk és most ismét eljöhetnek.

Figyeljünk, testvéreim, most erre a nagyon jól ismert történetre, amely tulajdonképpen nem is akkor történt, nem akkor történhetett, amikor Jézus Krisztus megszületett, mert a csillag feltűnése után indulnak el a bölcsek azért, hogy imádják a megszületett Isten Fiát, és bizonyára sok idő telt el addig, míg odaérnek. Így is olvassuk, hogy már a házba mennek be, ahol megtalálják a gyermeket anyjával, Máriával együtt.

Amikor elolvastam ezt a történetet, eszembe jutott egy ige, amit még gyermekként tanultam aranymondásként a gyülekezetben, és azóta sem felejtettem el. A Példabeszédek könyve 8. fejezetében van megírva ez a mondat. Tulajdonképpen össze lehet foglalni az egész történetet ebben az egy igében, amely így hangzik: „akik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak”. (Péld.8,17) A gyermekkorban megtanult igéket sosem fogjuk elfelejteni: „akik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak” – mondja az Úr.

Egy kicsit nézzük meg testvérek, hogy miért indultak el ezek a bölcsek, miért vállalták ezt az utat, amely hosszú és fáradságos volt, veszélyekkel és botránkozásokkal teli. Mégis belekerült a Szentírásba, és tetszett Istennek, hogy nemzedékről nemzedékre hirdettesse a prédikátorok által ennek a történetnek az üzenetét. Nézzük meg, hogy hogyan érkeztek meg, milyen viszontagságos út után, milyen kitartóak voltak ezek a bölcsek, hogy nem adták fel úti céljukat, bármi is történt ezen az úton, mert ők kitűzték azt a célt, hogy imádni szeretnék az Úr Jézus Krisztust. Így fogalmazzák meg, hogy: azért jöttünk, hogy imádjuk őt. És amikor megtalálják, akkor valóban ezt teszik, elkezdik imádni a gyermeket ők, ha lehet így mondani: a Babiloni Tudományos Akadémiának a tagjai, bölcsei és tudósai egy kicsi gyermek előtt hajolnak meg. Mi vezette őket, test-

vérek, hogy képesek és készek voltak elindulni az Úr Jézus felé? Majd röviden megnézzük, hogy milyen volt a visszaút vagy legalább is mit tudunk a visszaútról. Nem sok mindent, de azt igen, hogy miután Jézus Krisztussal találkoztak, más úton tértek vissza hazájukba.

Mi vezette ezeket a bölcseket? Hogyha ezt a gyerekek között kérdeznénk, akkor biztosan sokan rávágnák, hogy a csillag vezette őket. Vannak, akik nagy jelentőséget tulajdonítanak egy állítólagos konstellációnak, azonban tanuljuk meg testvéreim, hogy ne a csillagnak tulajdonítsunk nagy jelentőséget, hanem az igének! Mert ez a történet arról szól, hogy nem egy természeti jelenségnek kell az embernek nagy jelentőséget tulajdonítania, mert az még nem vezeti el őt hitre, az élő Krisztusnak az imádatára, hanem az igének kell nagy jelentőséget tulajdonítania. Testvérek, lehet, hogy a csillag szépen ragyogott, lehet, hogy az a csillag nagyon fényes volt, de nézzük meg és higgyük el, hogy sokkal szebben ragyogott ebben a történetben az ige. Ez több helyen látható és több helyen kimutatható, hogy nem a csillag vezette őket igazán Krisztusig, hanem az ige vezette őket oda. És az ige vezette őket onnan, mert ugye az embernek mindig ez a két útja van, amely az emberi életet kétfelé osztja a Jézus Krisztussal való találkozás előtt, amely útra azt lehetne írni, hogy *Jézusig* és a másik, amivel továbbmegy, arra meg azt lehetne írni, hogy *Jézustól*. És onnan is – hadd mondjam így – a mennyei vezetés vezeti őket, nem a csillag, mivel meginttettek akkor még álomban, hogy Heródeshez vissza ne menjenek, más úton tértek vissza hazájukba. Éppen ezért, testvérek, hadd kérjelek titeket, hogy ne a csillagra figyeljünk, ne a jelek után menjünk, hanem az ige után, az igének tulajdonítsunk jelentőséget! Ma is vannak olyan nemzetségek és nemzedékek, amelyek jelt kívánnak, de ha kezünkben van az Isten ígéje, akkor nekünk minden a kezünkben van.

Nézzük meg, testvérek, hogy mit nem lehetett nekik a csillag megjelenéséből kiolvasni, mert amikor a csillag megjelenik, ők már tudják, hogy mit jelent ez. Tehát ezek a bölcsek hamarabb tudtak valamit, mint ahogy a csillag megjelent. A csillag csak megerősített a szívükben valamit. A csillag csak egy pecsét volt nekik, mert ők már valamit tudtak. Egy külföldi írásmagyarázó a következő mondatot mondta erről a történetről, lefordították magyarra, valamikor az 1920-as években ki is adták egy Máté evangéliuma kommentárban. A következőt írja ez az igemagyarázó: „Krisztus kereste fel előbb a bölcseket, s aztán jöttek ezek hozzá.” Milyen csodálatos ez a mondat: „Krisztus kereste fel előbb a bölcseket, s aztán jöttek ezek hozzá” – ez az isteni kegyelem útja, amely egyedül vonz a Fiúhoz! Milyen jó, ha így szemléljük a bölcseket, testvérek! Nem azt kezdjük el magyarázni, hogy mivel foglalkoztak. Nem azt kezdjük el magyarázni, hogy mit láttak a csillagok állásából. Vigyázzunk, nehogy eljussunk mi is oda, hogy akkor ma is van a csillagoknak valami jelentősége, hiszen a pogányok idáig jutnak. Szeretném, ha ma azt látnátok, hogy az igének van jelentősége, hogy az ige vezet bennünket! Mert ha csak a csillag lett volna a vezérük, akkor csak azt vizsgálták volna, hogy mi ez a jelenség. Így azonban azt vizsgálják, hogy miért van ez a jelenség, hogy miért történt ez. És tudják, hogy egy királynak kell

születni, aki nem egy népnek a királya, hanem akinek a királyságába ők is beletartoznak. Miért jönnek? „Hogy imádjuk őt.” Egy idegen ember, egy pogány ember, aki eljön, hogy hol van a zsidók királya. Igaz, hogy ezt mondják, hogy hol van a zsidók királya, de úgy gondolkoznak, hogy ez az én királyom is: mert azért jöttünk, hogy imádjuk őt. Egy idegen ember nem megy el egy másik király imádatára. Legfeljebb tiszteli, legfeljebb álmélkodik, legfeljebb megnézi, de egy idegen királyhoz nekünk nincs közünk. Amikor ők leborulnak, és hódolnak Jézus előtt, akkor azt fejezik ki, hogy nekünk közünk van őhöz. Azt fejezik ki, hogy Istennek ott van az ígéretében, hogy a pogányok eljönnek, ahogy Isten megírta a próféta által, hogy ő királyoknak Királya és uraknak Ura, akihez eljönnek a pogányok, és ajándékot hoznak neki. Azt látjuk, testvérek, hogy őket az ige indítja el és az ige vezeti el Krisztushoz. A csillag csak Krisztus közelébe viszi őket. És megállnak Jeruzsálemben: „Hol van a zsidók királya?” De aztán, hogy még egyszer lássuk, hogy az ige fogja őket vezetni, Heródes hívatja az írástudókat: „hol kell a Krisztusnak megszületnie?” Ezt is az ígéből tudják kiolvasni, mert így írta meg a próféta. És olvassák Mikeás próféta jövendölését, próféciáját Betlehemről, a kicsiny városról, hogy nem vagy a legkisebb, nem vagy olyan kicsi, mert belőled származik a fejedelem. Azért van ez, testvérek, hogy Isten a szívünkre helyezze az ige fontosságát, az ige jelentőségét és az ige jelentését. „Hol kell a Krisztusnak megszületnie?” –, hogy az ígéből kapunk mi felvilágosítást, az ígéből kapunk útmutatást, hogy bennünket Isten az ő igéjén keresztül akar vezetni, és adta nekünk, hogy ott legyen nálunk az ő igéje.

Látjuk, hogy ezeknek a bölcseknek nemcsak ismeretük van, hanem hitük is. Az ismerethez elég lett volna az, hogy látják a csillagot, de a hithez az kell, hogy hallják az ígét. Az ő ismeretüket kielégítette volna a csillag megjelenése, annak a vizsgálata. De a hit nem látásból van! Hogy ezek az emberek higgyenek, ezért az Isten előveteti az ígét, kinyitatta Mikeás prófétánál az írástudók kezében levő tekercset és elkezdik olvasni. Azért, mert Isten nem látásban akar hitet adni, hanem hallásban. A hit hallásból van, a hallás pedig az Ő igéje által. Megint kiemeli nekünk ez a történet az ígének a fontosságát, testvérek. Ha csak tudtak volna valamit, az nem lett volna elég, mert az még nem élő hit. Erről beszél ez a szentírási szakasz, hogyha mi az Isten ígét tudjuk, hogyha valamit tudunk, az még nem elég. Azt tudták az írástudók is, és tudta Heródes is, hol kell a Krisztusnak megszületnie. A júdeai Betlehemben – mert így írta meg a próféta. De, hogy valóban ő a Krisztus, azt csak hit által lehetett megérteni.

Figyeljünk a szavakra, amikor Isten az ige által akarja ezeket a bölcseket vezetni. Így jönnek Jeruzsálembe: „Hol van a zsidók királya, aki megszületett?” A kereső embernek nincs és nem is kell, hogy legyen még teljes ismerete. Majd ezt Isten fogja korrigálni, ezt az ismeretet Isten fogja kiigazítani és még jobban megvilágosítani. Heródes már úgy kérde meg az írástudókat: „Hol kell a Krisztusnak megszületnie?” Ők pedig azt kérdezik, hogy: „Hol van a zsidók királya, aki megszületett?” – mert még nem tudnak mindent, még nem is tudhatnak mindent, mert még nincs olyan nagy bibliaismeretük. De elég van ahhoz, hogy induljanak, elég van ahhoz, hogy keressenek, és elég bibliaismeretük van

arra nézve, hogy eljussanak Jézusig. Aztán az Isten vezeti, korigálja őket, látjátok, kiigazítja, hogy nem a zsidók királya, hanem a Krisztus. És Heródes felteszi ezt a kérdést: „Hol kell a Krisztusnak megszületnie?” Azért, hogy higgyék, hogy Jézus a Krisztus, hogy ez ugyanaz: a zsidók királya és a Krisztus, az ugyanaz. Csak ez nagyobb tisztség, csak ez nagyobb feladat, mert nemcsak király, hanem főpap és próféta. Krisztus ezt jelenti, hogy őt az Atya felkente és nemcsak a mi királyunkká, hanem prófétánkká és papunkká, aki összeköt az Atyával, aki bemutatja az áldozatot, aki vezeti az ő népét, aki harcolja a harcainkat, aki testi és lelki javakkal áld meg bennünket. „Hol kell a Krisztusnak megszületnie?” Látjátok, egy olyan helyen is eligazítást kapnak, ahol egyébként nem remélnék! Ahol indulat van, düh van, hatalomféltés van és hatalomvágy van. Mégis az Isten ezeken az írástudókon keresztül, ezeken az embereken keresztül mondja el neki az Ő igéjét.

Innen vették a reformátorok azt a bibliai tanítást, testvéreim, többek között, hogy az ember alkalmatlansága az Isten igéjének erejét nem csökkenti. Láthatjuk, testvérek, hogy nem emberek visznek bennünket Jézushoz, hanem az ige. Nem emberek visznek oda a Megváltóhoz, hanem maga az Isten igéje. Sőt, nem azt mondjuk, hogy akit Isten vonz, az emberek ellenére is el fog jutni a Jézushoz. Hiszen, ha ezek a bölcsek, akik a jeruzsálemi palotába bemennek, Heródesnek a rezidenciájára, rögtön megbotránkozhattak volna, hogy: – Ó, hát könnyel találkozunk, nemtörődömséggel találkozunk, ezek nem veszik komolyan az igét, irányt mutatnak ugyan, hogy menjetek, de ők maguk nem indulnak! Azonban ezeket az embereket nem lehet lebeszélni. Nem botránkoznak meg. Lelkészi szolgálatom alatt nagyon sokaktól hallottam, hogy ők azért nem jönnek templomba, mert... és akkor jön a felsorolás. Ami tulajdonképpen szomorú, mert jönnek azzal, hogy ilyenek a papok, ilyen az egyház, ilyen ez, ilyen az, ilyen a presbiter, ilyenek az egyházi szolgák és jönnek még ezer dologgal. Testvérek, ha az ige valakit Jézus Krisztushoz hoz, azt nem lehet eltántorítani, azt nem lehet lebeszélni, azt nem lehet megbotránkoztatni, mert ő nem az emberig akar eljutni, hanem az Istenig, a Krisztusig akar eljutni. Az el fog indulni és oda fog érni, „akik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak”. Az nem fog hivatkozni senkire és semmire. Sokan keresnek kifogásokat és nyafognak. Ezek a bölcsek meg megérkeznek, mert biztos talaj van a lábuk alatt. Nem bizonytalanra futnak, mert ők ismerik is az igét és igazat is adnak az igének. Aki az üdvösség felé igyekszik, testvérek, azt nem érdekli, hogy mások mit csinálnak vagy mit nem. Azt nem érdekli, hogy mások mit szólnak hozzá, helyeslik-e vagy nem, közömbösek-e vagy nem, hanem félretéve minden akadályt, meg fogják futni ezt az utat, és fognak az előttük levő küzdőtéren harcolni.

Testvérek, a ma nagy kérdése az, hogy tudunk-e mi indulni azért, mert ezt mondja az ige! Milyen egyszerű lenne a hit, ha a ma embere azt mondaná, hogy én azért indulok, mert ezt mondja az ige! Amikor Keresztelő János a Jordánban elkezdett keresztelni, ilyeneket mondott, hogy: „Térjetelek meg!” Jézus Krisztus színre lép: „Térjetelek meg, mert elközelített a mennyek országa!” Az embernek az lenne a dolga, hogy akkor megtérek, mert ezt mondja az ige. Amikor

azt mondja, hogy hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek, akkor a ma embere azt mondaná, hogy megyek, mert ezt mondja az ige! Megyek miszsióba, mert ezt mondja az ige! Molnár Mária, kedves misszionáriusunk egy törékeny kis asszony volt, már túlkoros is, amikor egyszer csak azt mondta neki az ige, hogy: „engem várnak a szigetek”. Le akarták beszélni, hogy: Mária, te már öreg vagy ehhez, ilyen messzi útra, Pápua Új-Guineába menni, oda a feketék közé? Ő azt válaszolta: de ezt mondja az ige! És mivel ezt mondta az ige, ezért ő ennek kész volt engedni.

Testvérek, a mai történetben az a legcsodálatosabb, hogy ezek a bölcsek észreveszik, hogy mit mond az ige. Ezek a bölcsek azt mondják, hogy mi ennek az ígének igazat adunk. Ha ott kell megszületnie a királynak, akkor biztos, hogy megszületett. A csillag csak egy jele, hogy igen. Az ige azt mondta, hogy meg kell születnie, eljön majd egy király, nem is akárki és nem is akármilyen! Azt mondják erre, hogy mi akkor az ígének igazat adunk. Testvérek, karácsony üzenete hadd legyen az, hogy vedd így kezébe a Szentírást! Legyen ez a vágy a szívedben, hogy mit mond az ige, hogy ezt mondja az ige! Vezessen bennünket így a mi drága Urunk, hogy mit mond az ige! Milyen csodálatos, hogy eljutnak Krisztusig, és elkezdik őt imádni!

Miért az ige vezeti ezeket a bölcseket? Azért testvérek, mert abból is, hogy ajándékokat adtak neki, aranyat, tömjént és mirhát, látjuk, hogy őket az ige vezette. Aztán ebből jött a következtetés néhány századdal később, hogy akkor biztos hárman voltak, hogy az egyik aranyat, a másik tömjént, a harmadik meg mirhát vitt. Ezek nagyon gazdag ajándékok, akkor biztos királyok voltak! Aztán az ember rögtön asszociált, hogy akkor ezek a három királyok. Aztán utána kitalálták, hogy akkor az egyik biztos fekete volt közülük, mert hát pogány népek. Akkor az egész világ népességének Krisztus fel van kínálva, azok a pogány embereknek, a pogány világnak a képviselői lettek. Szó sincs erről, testvéreim! Ők azért vittek aranyat, tömjént és mirhát, mert ezt mondja az ige. Ha valaki a Károli-fordítás szerint olvassa a Bibliát, a Máté evangéliumában ez alatt a vers alatt talál egy utalást, az Ézsaiás könyve 60. fejezetét. Arról szól, hogy majd ehhez a megszületett királyhoz, Megváltóhoz eljönnek a népek és hoznak neki aranyat és tömjént. Testvérek, ők olyan ajándékot akarnak hozni, amit az ige előír, vagyis nem akarnak eltérni az ígétől.

Mivel ragaszkodnak az ígéhez, ezért az ige is fog hozzájuk ragaszkodni, mert más úton tértek vissza hazájukba. Miért? Azért, mert az Isten figyelmezteti őket, hogy más úton menjenek. Nemcsak Krisztusig vezeti őket az ige, hanem Krisztustól is vezetni fogja őket tovább. Ezért boldog ember az – és olvassátok el majd otthon az egész 119. Zsoltárt –, boldog ember az, akit az ige vezet. El fog találni a Megváltóig, Akiben meg fogja látni és találni a bűnbocsánatot, mert tőle meg fogja kapni az üdvösséget és az örök életet, mert Jézus Krisztus azért jött, hogy megajándékozzon bennünket. Ezek a bölcsek aztán észreveszik a Krisztusban, hogy nem is mi vittünk ajándékot neki, hanem ő adott ajándékot nekünk. Ezért Pál apostol azt mondja: „Hála legyen Istennek az ő kimondhatatlan ajándékáért.” A Bibliában soha nem arról van szó elsősorban,

hogy mi mit adunk Krisztusnak, hanem arról, hogy mit adott ő nekünk. Ahogy a Róma 8,32-ben olvassuk: „...hogyne ajándékozna nekünk mindent vele együtt!” Az ilyen ember más úton fog járni, mint eddig. Vezetés alatt lesz az élete, mert akiket Isten Lelke vezet, azok Istennek fiai.

Végül hadd fejezzem be azzal, hogy az 1700-as évek elején írt valaki Svájcban egy csodálatos katekizmust, melynek a nyelvezete kissé régies, de azért hadd olvassam fel a testvéreknek: „De mi módon lehetsz bizonyos afelől, hogy az Úr Jézus teéretted és a te javadra is született? Akkor, amidőn énbennem is születtetik és formáltatik a Krisztus lelkiképpen (Galata 4,19), mikor énbennem él (Galata 2,20) úgy, hogy az ő Lelkének ereje által jobban-jobban hasonlatos leszek őhozzá. (Péter apostol 2. leveléből) Milyen csodálatos összefoglalás: amikor születtetik és formáltatik énbennem, amikor él énbennem, és amikor jobban-jobban hasonlatos leszek őhozzá!

Ezek a bölcsék ezt élik át, és ezt értik meg, hogy inentől kezdve Jézus Krisztus él hit által bennük. Adja meg az Úr karácsony ünnepén, hogy lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben, vezessen az Isten igéje és legyen előttünk mécses és szövétnek egy egész életen keresztül mennyei hazánkig!

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, engedd, hogy mi is hódoljunk előtted, imádjunk téged, magasztaljunk azért, amit önként vállaltál, hogy kínra, halálra, szenvedésre eljössz, hogy a Golgota keresztyén életedet add váltságul sokakért! Köszönjük, hogy karácsony is arról beszél nekünk, hogy nem volt más út a mi megváltásunkra, a megtartatásunkra, nem volt más lehetőség arra, hogy kinyíljon előttünk a mennyország ajtaja, csak az, hogyha emberi formát veszel fel, megüresíted önmagad, vagy ahogy az énekben énekeljük: „istenséged elrejtetted, midőn testünket felveszed”, és engedelmes légy halálig, mégpedig a keresztfának a haláláig.

Köszönjük neked, Úr Jézus, hogy nemcsak meghaltál, hanem feltámadtál azért, hogy a megszerzett üdvösséget, a megszerzett békességet nekünk át is adhasd, hogy azokat elvehessük, hogy hit által megragadjuk.

Köszönjük, Urunk, hogy ezek a bölcsék hittek az igének, hogy vezette őket az ige, az Írás. Mi is köszönjük, hogy kezünkben lehet nemcsak egy-egy töredéke az igének, hanem maga az Ige, a teljes kijelentés, a teljes Szentírás, amely tőled ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy Jézus Krisztushoz egyre jobban hasonlatosak legyünk, míg majd elérjük hitünk célját, a lélek üdvösségét.

Kérünk, hogy karácsonynak a titkát és értelmét fejtsd meg nekünk, ha még nem értenénk, ha pedig értjük, akkor tégy késszé bennünket arra, hogy másoknak is elhirdessük, hogy a Szabadító elközelgetett!

Kérünk azokért, akik ezt a szép ünnepet nyomorúságban töltik, kórházban, betegségben, fájdalom között vagy gyászban, kilátástalanságban vagy az életük értelmetlenségét hangoztatják. Úr Jézus Krisztus, engedd, hogy ígét halljanak, hogy megtérjenek tehozzád és éljenek! Ha már a tieid, akkor megerősöd-

IGEI VEZETÉS

jenek, a benned való hit által megbátorodjanak, és segíts, hogy örömteli életet tudjanak élni! Kérünk ezért az egész teremtett világért.

Köszönjük, hogy hirdettetik sok-sok helyen az evangélium üzenete. Adj hitet, Urunk, az emberi szívekbe, amelyet egyedül csak te tudsz adni és csak te tudsz munkálni!

Áldd meg a mi ünnepünket és szeretteinket, családtagjainkat, gyermekeket, kicsiket, nagyokat egyaránt!

Adj pihenést, Urunk, ezekben a napokban, de ne csak pihenést, hanem lelki megújulást is hadd kérjünk tőled!

Hallgasd meg azt a könyörgést is, amit most csendben, magunkban, de előtted mondunk el!

Ámen.

296,4-5 ének

4. Mennyből nagy öröm fénylik rám,
Midőn szemeddel énreám
Kegyelmesen tekintesz,
Ó, Uram Jézus, szent Lelked,
Szent igéd, tested és véred
Vélem közölvén, éltetsz.
Ilyen híven Tarts öledben,
táplálj engem mindvégiglen,
Mert fogadtad szent igédben.

5. Teremtő Atyám, Úr Isten,
Ki engem örök időkben
Szent Fiadban szerettél:
Ő engem magának jegyzett,
Szentlélekkel elpecsétlett,
Megtisztított vérével.
Vigadj és adj Szívem hálát,
Istent imádd, hogy mennyégben
Idvességet szerzett nékem.